

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117231253
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4117231253.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a členov senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Lenky Konštiakovej, v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, o zaplatenie 1.265,99 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 15Csp/332/2017-205 zo dňa 20. apríla 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej proti žalobcovi **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa písomne podanou žalobou na Okresnom súde Nitra (ďalej len „súd“) dňa 05.12.2017 domáhal, aby súd vydal platobný rozkaz, ktorým by zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy vo výške 1.265,99 eura spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 27.5.2015 až do zaplatenia a trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou uzatvorili dňa 21.11.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500092104, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť spolu s úrokom formou pravidelných 42 mesačných splátkach vo výške 47,43 eura. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 1, do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. do okamžitej splatnosti úveru napokon zaplatila len sumu 726,07 eura. Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola v omeškani s úhradou splátky č. 2 o viac ako tri mesiace, žalobca si uplatnil právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. okamžitú splatnosť úveru dňa 27.05.2015. Žalovaná suma predstavuje nesplatenú sumu úveru a úroku, a predstavuje sumu vo výške 1 665,99 eura. Žalovaná celkovo uhradila 726,07 eura. Zároveň si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania a to k prvému dňu omeškania.

2. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500092104 zo dňa 21.11.2014, oznámenie o zosplatnení, doručenkú s dátumom doručenia oznámenia o zosplatnení, prehľad platieb, Zmluvné dojednania zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu spoločnosti.

3. Súd rozhodol rozsudkom č. k. 15Csp/332/2017-159, zo dňa 27.05.2021 tak, že výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 109,03 eura spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne, počnúc od 27.05.2015 až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu. Výrokom II. žalobu vo zvyšku uplatneného nároku zamietol a výrokom III. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Voči rozhodnutiu vo výrokoch II. a III. bolo podané žalobcom odvolanie a Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 8CoCsp/22/2021-180 zo dňa 17.02.2022 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom

výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku a výroku o nároku na náhradu trov konania (výroky II. a III.) zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Napadnutým (zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným a v poradí druhým) rozsudkom Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie takto rozhodol:

I. Súd žalobu vo zvyšku uplatneného nároku zamietla.

II. Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

5. Ku skutkovému stavu (k preukázaným skutočnostiam) uviedol nasledovné:

5.1. Dňa 21.11.2014 bola na základe žiadosti žalovanej medzi stranami sporu uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) vo výške 1.500 eur, mesačná splátka 47,43 eura, počet splátok 42, ročná úroková sadzba revolvingu 18,08%, predpokladaná RPMN 26,17%, priemerná hodnota RPMN 36,30 %, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,17%. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou splátok a podľa vyjadrenia žalobcu celkovo neuhradila sumu 1.265,99 eura, uhradila sumu 726,07 eura. V údajoch o schválenom spotrebiteľskom úvere bola uvedená poskytnutá čiastka úveru 1.500 eur, počet splátok 42, ročná úroková sadzba revolvingu 18,08%, predpokladaná RPMN 25,64%, priemerná hodnota RPMN 36,30 %. Ku dňu 29.10.2020 žalovaná uhradila celkovo sumu vo výške 1 240,97 eura.

6. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na vykonané dokazovanie, zhora uvedený skutkový stav sporu, citované ustanovenia zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (§ 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1) a citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ – zák. č. 40/1964 Zb. - § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2), odôvodnil nasledovne:

6.1. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal skutočnosťou, či strany sporu uzavreli spotrebiteľskú zmluvu alebo zmluvu o revolvingovom úvere, či zmluva uzavretá medzi stranami sporu spĺňa obligatórne náležitosti upravené § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, či absencia z niektorých obligatórných ustanovení nespôsobuje, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový.

6.2. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že predložená zmluva označená ako revolvingová, nie je zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru, nenapĺňa jeho podstatné znaky. Súd podľa obsahu zmluvy posúdil túto zmluvu ako zmluvu úverovú, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý klasický úver, nakoľko splácanie jednotlivých súm žalovanou nemalo za následok automatické zvyšovanie úverového rámca. O uvedenom svedčí dojednanie o výške mesačnej splátky, počte splátok a pod.. Žiaden listinný dôkaz predložený žalobcom v rámci svojej obrany nenasvedčuje skutočnosti, že sa jedná o úver revolvingový (automatické navyšovanie súm úveru do výšky dohodnutej sumy limitu). V tomto možno uvažovať aj o zámernom klamaní spotrebiteľa, čo do názvu zmluvy a jej samotného obsahu. Je nepochybné, že priemerný spotrebiteľ nemôže mať prehľad o náležitostiach jednotlivých typov úverov zvlášť pri tak neprehľadnej zmluve a množstve údajov v nej uvedených v spodnej časti (dopísané rukou) ako bola súdu predložená v tomto prípade, či už zo strany žalobkyne ako aj žalovaného. Zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľkou, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ). Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 21.11.2014 Zmluvu s označením Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500092104, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) vo výške 1.500 eur, mesačná splátka 47,43 eur, počet splátok 42, ročná úroková sadzba revolvingu 18,08%, predpokladaná RPMN 26,17%, priemerná hodnota RPMN 36,30 %, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,17%. V predmetnej žiadosti sa žalovaná zaviazala vrátiť žalovanému celkovú

sumu vo výške 2.142,06 eura. S oznámenia veriteľa o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bolo zistené, že žalovanej bola schválená výška úveru 1.500,00 eur, so splatnosťou úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky 47,43 eura, dátum splatnosti prvej splátky 01.01.2015, dátum splatnosti poslednej splátky 01.06.2018, priemerná RPMN ku dňu úveru 30,30%, RPMN úveru vo výške 25,64%, schválená výška revolvingu 1.500,- eur, úrokový limit 1.500,00 eur, ročná úroková sadzba 18,08 %. Z uvedeného vyplýva, že predmetná zmluva o úvere má charakter spotrebiteľského úveru, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy 21.11.2014 a preto súd posudzoval platnosť zmluvy a jej obsahové náležitosti v súlade s týmto zákonom v znení platnom a účinnom k uvedenému dňu. Súd preskúmal zmluvu a dospel k záveru, že zmluva neobsahovala všetky náležitosti vyžadované § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení v čase uzavretia zmluvy.

6.3. Z vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne za preukázané, že žalobcom predloženej Žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2014 absentuje termín splátok istiny a úrokov a iných poplatkov, v predloženej Žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru absentuje splatnosť jednotlivých splátok, čo v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona číslo 129/2010 Z.z spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V danom prípade vlastne spotrebiteľ tak nemal vedomosť, do ktorého dňa musia byť splátky z poskytnutého úveru uhradené a z toho dôvodu tento podstatný nedostatok zmluvy spôsobuje, že predmetný úver, ktorý poskytol žalobca žalovanej na základe vyššie citovaných zmlúv treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd uvádza, že v predmetnej žiadostiach o poskytnutie spotrebiteľského úveru v bode 5 je síce uvedený údaj, že splatnosť úveru je 42 splátok, z ktorého údaju možno vyvodiť len dobu trvania zmluvy, avšak nie konečnú splatnosť. Uvedenie údajov o splatnosti úveru 42 mesiacov bez nadväznosti na termín splatnosti poslednej (prípadne akejkolvek) splátky nemožno považovať za určitý údaj o konečnej splatnosti úveru a keďže nie je zrejмый dátum počiatku povinnosti splácania úveru nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru k Zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2014 súd prvej inštancie nemohol posudzovať, pretože nie je podpísaná žalovanou a preto súd vychádzal z toho, že žalovaná neprejavila svoju vôľu, pričom ide o jednostranný prejav vôle v danom prípade žalobcu, ktorý nie je možné považovať za dvojstranný právny úkon- zmluvu a ktorý žalovanú nezaväzuje. Pokiaľ údaj o splatnosti jednotlivých splátok úveru a konečnej splatnosti úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda spotrebiteľovi v čase ním uskutočneného podpisu listiny, ktoré je možné považovať za podpísanie návrhu na uzatvorenie zmluvy (oferta) nie je známy termín doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, preto v rámci kontraktačného procesu je potom potrebné, aby po doplnení návrhu v danom prípade žalobcom (o skutočnosti - práva a povinnosti uvedené v písomnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako veriteľom tento nový návrh veriteľa ešte raz podpísal (prijal) spotrebiteľ - dlžník, nakoľko inak nebol pôvodný návrh spotrebiteľa prijatý v rozsahu (z pohľadu obsahu), a v akom bol spotrebiteľom - dlžníkom predložený. Z daného jednoznačne vyplýva a je nepochybné, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhu žalovaná na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo, a tak nemohlo byť ani jeho súčasťou a ani bez ďalšieho (nevyhnutného právneho úkonu) súčasťou uzatvorenej úverovej zmluvy. Ďalej súd poukazuje na skutočnosť, čo sa týka aj namietanej výšky RPMN, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom o úvere, pričom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov a preto súd prvej inštancie poukazuje na skutočnosť, že žalobca v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru v bode 5 Údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere uviedol výšku RPMN 26,17% avšak v časti bode 6 predmetnej žiadosti v Údajoch o schválenom spotrebiteľskom úvere uviedol výšku RPMN 25,64 %, z čoho vyplýva, že v danej veci ide o nesprávne uvedenú výšku RPMN. Podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet výšky RPMN Ministerstva financií Slovenskej republiky podľa vložených údajov vyplývajúcich z predmetnej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru bolo zistené, že výška RPMN predstavovala 16,73 % a splatená mala byť suma pri takejto výške 1.992,06 eura, čo zodpovedá aj výpočtu 42 splátok x 47,43 eura, pričom predmetnú splátku tvorí istina 35,71 eura a úrok vo výške 11,72 eura, čo v danom prípade spôsobuje, že aj z dôvodu absencie tejto obligatórnej náležitosti predmetná zmluva sa považujú za bezúročnú a bezpoplatkovú.

6.4. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení ku dňu uzatvárania zmluvy medzi žalobcom a žalovanou obsahuje jasne a určito definované povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom

úvere mala písomnú formu a preto, ak majú byť akékoľvek náležitosti zmluvy (označované tiež ako povinné, obligatórne) obsiahnuté vo viacerých listinách, tak povinná písomná forma sa týka každej tejto listiny (tu pozri aj rozhodnutie Súdneho dvora C-42/15, v zmysle ktorého Smernica nevyžaduje, aby boli zmluvy o úvere vyhotovené ako jeden dokument). Pokiaľ však takáto zmluva odkazuje na iný dokument, pričom spresňuje, že tento posledný uvedený dokument je jej neoddeliteľnou súčasťou, potom musí byť tento dokument rovnako ako samotná zmluva vyhotovený písomne, alebo na inom trvalom nosiči a musí sa skutočne odovzdať spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Postup žalobcu v kontraktačnom procese v tejto veci je preto v príkrom rozpore s takouto požiadavkou, najmä ak spotrebiteľ - dlžník podpisuje žiadosť o úver, zástupca veriteľa vyplní ním požadované parametre úveru, potom dochádza ku schváleniu úveru, a teda aj k podpisu zmluvy zo strany veriteľa, pričom je zrejmé, že od počiatku spotrebiteľ - dlžník nemal a ani nemohol mať k dispozícii všetky tie údaje, ktoré ako spotrebiteľovi majú byť poskytnuté pred uzatvorením zmluvy o úvere, a ktoré zároveň majú byť uvedené ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd na záver uvádza, že ak mal žalobca v úmysle poskytnúť úver žalovanej na základe iných podmienok, ako boli uvedené v žiadosti žalovanej o poskytnutie úveru, mal uzavrieť so žalovanou novú zmluvu s obsahom, ktorý by bol jej novými podmienkami. Nemohlo sa to teda udiť iba formou vyplnenia údajov v bode 6 predmetnej žiadosti s označením údaje o schválenom revolvingovom úvere respektíve formou oznámenia veriteľa o schválení úveru. Je zrejmé, že žalovaná vlastne v čase podpisu žiadosti o poskytnutie úverov a to (21.11.2014) nemala vedomosť o výške RPMN ako aj o priemernej výške RPMN a ani o splatnosti úveru a je jednotlivých splátok. Vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnej zmluve uzavretej medzi stranami sporu absentovala konečná splatnosť spotrebiteľského úveru a zároveň bola nesprávne uvedená výška RPMN a to v neprospech žalovanej, preto je potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, z čoho vyplýva, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatkov za upomienky a ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutého úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovanej. V predmetnom spore bolo zistené a nebolo ani medzi stranami sporné, žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.350 eur a nie 1.500 eur, úver jej bol poskytnutý v krátenej výške o 150 eur predstavujúci poplatok za poskytnutie úveru, pričom podľa vyjadrenia žalobcu žalovaná na predmetnom úverovom prípade uhradila čiastku vo výške 1.240,94 eura, z čoho jednoznačne vyplýva, že nedoplatok žalovanej predstavuje len sumu 109,03 eura, na, ktorý už bola zaviazaná rozsudkom zo dňa 27.05.2021 a preto súd z tohto dôvodu žalobu ako nedôvodnú vo zvyšku uplatneného nároku zamietol.

6.5. Žalovaná bola v konaní úspešná, avšak jej v konaní žiadne preukázateľne trovy konania nevznikli, preto rozhodol súd tak, že jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

7. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním v celom rozsahu napadol len žalobca, domáhajúci sa toho, aby ho odvolací súd zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že vyhovie žalobe v časti, ktorá bola súdom prvej inštancie zamietnutá a súčasne jemu prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keď si zároveň uplatňuje nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolacie dôvody uviedol v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP, keď poukázal na to, že napadnutý rozsudok je v rozpore so zákonom 129/2010 Z. z.. Poukazujúc na ust. § 11 ods. 1 písm. b/ uvedeného zákona účinného ku dňu 21.11.2014 poukázal na to, že nesprávne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) v neprospech spotrebiteľa je situácia, kedy je v zmluve uvedená nesprávna hodnota – nižšia ako je v skutočnosti, keď pri opačnom stave nie je situácia v neprospech spotrebiteľa a s takouto situáciou ani zákon nespája následok v podobe bezúročnosti. Podľa odôvodnenia rozsudku na základe akejkoľvek interaktívnej kalkulačky má byť hodnota RPMN 16,73%, čo by znamenalo, že hodnota RPMN uvedená v zmluve 25,64% je síce uvedená nesprávne, avšak v prospech spotrebiteľa, pretože je nižšia ako hodnota uvádzaná súdom, z čoho potom vyplýva, že súd v konaní nemal preukázané skutkové dôvody pre záver o bezúročnosti úveru v zmysle uvedeného ustanovenia zákona. V uvedenom zákonom ustanovení sú uvedené jediné dva prípady, kedy je potrebné považovať úver za bezúročný, keď súdom označený záver ani jednu z uvedených alternatív uvedených v zákone neuvádza, teda z rozsudku sa nedá určiť, na základe akých záverov subsumovateľných pod konkrétnu právnu normu (v rozsudku neoznačenú) sa o bezúročnosti pri rozhodovaní súdu dospel. Z rozsudku nie je zrejмый ani dôvod porovnávania „predpokladanej“ RPMN, čiže RPMN určenej za podmienok v čase žiadosti o úver a RPMN vypočítanej podľa zákona č. 129/2010 Z. z. po schválení úveru. Po skutkovej a ani po právnej stránke nepovažuje správnym ani záver súdu o tom, že v zmluve chýba konečná splatnosť. Citujúc judikát R 16/2022 poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva

o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami; obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy. Citujúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 9/2009 zo dňa 27.05.2020, z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014-166 a z rozhodnutia Súdneho dvoru EÚ vo veci C-42/15 poukázal na to, že z ustanovenia čl. 4 ods. 4.5. zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Citujúc aj z bodu 13. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/62/2019 poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje údaje o počte splátok, o výške splátky, o tom, kedy je splatná prvá splátka, teda v zmysle tohto a záverov R 16/2022 potom platí, že bola splnená podmienka uvedenia náležitostí o splatnosti úveru a preto ani v tomto smere záver súdu prvej inštancie správnym nie je.

8. Vyjadrenie žalovanej k podanému odvolaniu podané nebolo.

9. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výrokovej časti vecne správne. Odvolací súd podľa § 382 CSP vyzval strany sporu (výzvou zo dňa 06.12.2023) k možnému použitiu ustanovenia, ktoré v doterajšom rozhodovaní vo veci nebolo použité, keď odvolací súd mal za to, že na vec sa vzťahuje toto všeobecné ustanovenie. Týmto ustanovením je § 9 ods. 2 písm. g) v znení účinnom od 11.06.2010 do 30.04.2018; žalobca vo vyjadrení poukázal na to, že ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. už v tejto veci bolo v napádanom rozsudku použité. Z vyššie uvedeného dôvodu, teda odvolací súd dospel k záveru o nutnosti postupu podľa § 387 ods. 1 CSP, a teda k nutnosti potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správneho rozhodnutia, avšak z iného právneho dôvodu.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca sa od žalovanej domáhal zaplata sumy vo výške 1.265,99 eura spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 27.05.2015 až do zaplata a trov konania, keď v podanej žalobe žalobca dôvodil tým, že so žalovanou uzatvoril dňa 21.11.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe, ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala spolu s úrokom splácať formou pravidelných 42 mesačných splátok vo výške 47,43 eura. Žalovaná sa dostala do omeškania s tým, že do uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka (27.05.2015) zaplatila len sumu vo výške 726,07 eura. Žalovaná suma teda predstavuje nesplatenú sumu úveru a úroku vo výške 1.665,99 eura. Dňa 30.10.2020 žalobca oznámil, že žalovaná uhradila celkom sumu vo výške 1.240,97 eura. V požadovanom spotrebiteľskom úvere bola uvedená predpokladaná RPMN 26,17 % a v údajoch o schválenom úvere je RPMN uvedená vo výške 25,64 %.

12. Súd prvej inštancie rozsudkom (prvým v poradí) č. k. 15Csp/332/2017-159 zo dňa 27. mája 2021 vo veci rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 109,03 eura spolu s 0,05 % úrokom z omeškania ročne, počnúc od 27.05.2015 až do zaplata, a to do 3 dní od právoplatnosti daného rozsudku (výrok I.) vo zvyšku uplatneného nároku žalobcu zamietol (výrok II.) a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. V dôsledku odvolania podaného žalobcom odvolací súd uznesením č. k. 8CoCsp/22/2021-180 zo dňa 17. februára 2022 zrušil vyššie definovaný rozsudok v napadnutej časti zamietajúceho výroku II. a výroku III. o nároku na náhradu trov konania. Z uvedeného je zjavné, že predmetom konania zostali iba vyššie uvedené výroky II. a III., o ktorých rozhodol opätovne súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom (bližšie definovaným v záhlaví tohto rozhodnutia) tak, že žalobu vo zvyšku opätovne zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie zamietnutie žaloby vo zvyšku odôvodnil tým, že zmluva o úvere neobsahovala konečný termín splatnosti spotrebiteľského úveru resp. absentuje termín splátok istiny a úrokov a iných poplatkov. Taktiež uviedol, že RPMN bola uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa a záverom dal do pozornosti, že napriek tomu, že žalovanej mal byť podľa zmluvy poskytnutý úver v sume 1.500 eur tento jej bol poskytnutý v sume 1.350 eur, resp. krátený o sumu 150 eur predstavujúcu poplatok za poskytnutie úveru.

13. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť najmä právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé s tým, že konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

15. K námietke nesprávnych skutkových zistení je potrebné uviesť, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

16. Ďalej žalobca tvrdil, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávny právny posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Odvolací súd primárne zamerával svoju pozornosť na to, že súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia dospel k záveru o tom, že medzi stranami síce bola uzatvorená úverová zmluva, ktorá je zároveň i zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ale vyhodnotil, že táto nie je revolvingovým úverom resp. zmluvou o revolvingovom úvere. Na tomto mieste odvolací súd uvádza, že vyššie uvedeným sa zaoberal (napriek tomu, že toto žalobca v podanom odvolaní výslovne nenamietal) z dôvodu, že súd prvej inštancie sa vyslovením vyššie uvedeného dopustil nesprávneho právneho posúdenia. S poukazom na zmluvu o úvere s názvom „žiadost' o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“ odvolací súd uvádza, že táto je klasickou zmluvou o revolvingovom úvere s prítomnosťou všetkých špecifík prislúchajúcich k takémuto druhu úveru. Je potrebné dať súdu prvej inštancie do pozornosti, že revolvingový úver je bežným variantom spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje opakované čerpanie financií až do výšky úverového rámca. Revolvingový úver je bankový úver, ktorý sa automaticky obnovuje bez toho, aby klient musel opakovane úver dojednávať. Uvedené znaky revolvingového úveru je badať i v zmluve o úvere, ktorá bola uzatvorená medzi stranami sporu a ktorá priamo súvisí s predmetom tohto konania. Z vyššie uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere je typickou formulárovou zmluvou ako i zmluvou o spotrebiteľskom úvere ako správne vyhodnotil súd prvej inštancie, avšak na rozdiel od súdu prvej inštancie túto zmluvu vyhodnotil ako zmluvu o revolvingovom úvere, ktorá skutočnosť vyplýva zo samotného účelu tejto zmluvy ako i v nej prítomných špecifík. Zároveň odvolací súd poukazuje i na to, že žiadna zo strán sporu nespochybnila skutočnosť, že by predmetná

zmluva nebola zmluvou o revolvingovom úvere. Odvolací súd vzhľadom na uvedené posudzoval úverovú zmluvu uzavretú medzi stranami sporu ako zmluvu o revolvingovom úvere s ohľadom na všetky špecifiká viažuce sa k takémuto typu spotrebiteľského úveru.

18. Následne sa odvolací súd zaoberal konkrétnou odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorý vyjadril nesúhlas s právnym názorom súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o úvere je sankcionovaná bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou, pretože absentuje obligatórna náležitosť takejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere v podobe absencie termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov resp. absencie konečnej splatnosti tohto úveru a v tejto súvislosti žalobca i poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R16/2022.

19. Odvolací súd zaoberajúc sa nastolenou argumentáciou sa nemohol stotožniť s názorom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného spotrebiteľského úveru z dôvodu absencie obligatórných náležitostí v podobe termínu splátok istiny a úrokov a iných poplatkov resp. konečného termínu splatnosti spotrebiteľského úveru resp. že v žiadosti o úver absentuje splatnosť jednotlivých splátok. V súvislosti s absenciou konkrétnych dátumov splatnosti jednotlivých splátok odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia, a. s. proti D. E., v ktorom bolo konštatované, že „článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50. Rozsudku).“ Nadväzujúc na uvedené odvolací súd uvádza, že v danom prípade veriteľ postupom podľa bodu 2.1 Zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere stanovil termín splatnosti prvej splátky, a to v dokumente s názvom „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi- zmluva o revolvingovom úvere“ (č. I. 7). V definovanom dokumente veriteľ oznámil dlžníkovi dátum splatnosti prvej splátky úveru dňa 01.01.2015, splatnosť úveru 42 mesiacov, splatnosť poslednej splátky úveru dňa 01.06.2018. Z uvedeného dôvodu odvolací súd, rešpektujúc právny záver plynúci z vyššie citovaného rozsudku súdneho dvora dospel k záveru, že právny záver súdu prvej inštancie o neuvedení konečného dátumu splatnosti úveru, splatnosti jednotlivých splátok istiny a úrokov a iných poplatkov nie je správny, keď zmluva o spotrebiteľskom úvere v danom prípade všetko uvedené a potrebné obsahovala. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že v danom prípade veriteľ pri splnení daných náležitostí postupoval podľa podmienok prislúchajúcich k zmluve o revolvingovom úvere (bod 2.1) s ktorými bola žalovaná oboznámená resp. tieto tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň je potrebné uviesť, že zmluva o úvere nemusí obligatórne obsahovať ako obligatórnu náležitosť splatnosť každej zo splátok. Taktiež v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR týkajúcu sa náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere – výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018 ale aj sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23. apríla 2018, 4Cdo/65/2018 z 26. septembra 2018, 5Cdo/132/2017 z 29. októbra 2018, 3Cdo/45/2018 z 22. novembra 2018 7Cdo/98/2018 z 30. januára 2019, 6Cdo/113/2018 z 30. júla 2019, sp. zn. 7Cdo/112/2019 zo 17. októbra 2019, 1Cdo/171/2018 z 30. októbra 2019. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t. j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Zároveň odvolací súd uvádza, že považuje za správny argument žalobcu, ktorý poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R16/2022 podľa ktorého „v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nie je potrebné uvádzať presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona sú splnené, ak zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a údaje, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť platiť úver s prislúšenstvom trvá.“

20. Taktiež v súvislosti s uvedeným sa odvolací súd nemohol stotožniť ani s tvrdením súdu prvej inštancie ohľadom toho, že spotrebiteľovi resp. žalovanej v čase prijatia návrhu nebol známy termín doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, keď z uvedeného dôvodu mal za to, že bolo potrebné, aby žalovaná potvrdenie návrhu žalobcom ako veriteľom opätovne podpísala. Ako už bolo odvolacím súdom vyššie uvedené, tak v danom prípade jednak v návrhu na uzatvorenie revolvingového úveru bola uvedená splatnosť úveru, a to počtom splátok 42 a zároveň v samotnom schválení úveru zo strany veriteľa (bod 6. zmluvy o revolvingovom úvere) sa uvádza splatnosť úveru počtom splátok 42. Podľa názoru odvolacieho súdu v rámci procesu návrhu spotrebiteľa a prijatia tohto návrhu veriteľom nedošlo

k žiadnej zmene, čím podľa názoru odvolacieho súdu nebol potrebný ďalší podpis resp. akceptácia nového návrhu zo strany spotrebiteľa. Tiež odvolací súd zdôrazňuje, že termín konečnej splatnosti zmluvy o úvere vyplýval zo Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere z bodu 9.1 (č. I. 6), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere (pozri tiež rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia).

21. Žalobca ďalej v podanom odvolaní poukázal na to, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmluve je uvedená hodnota RPMN neprávne, keď výpočtom prostredníctvom kalkulačky mal za to, že je hodnota RPMN 16,73 %. Uviedol, že hodnota RPMN uvedená v zmluve 25,64 % je síce uvedená nesprávne, ale nie v neprospech spotrebiteľa, lebo táto hodnota uvedená v zmluve je vyššie ako tá, ku ktorej dospel súd prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu mal za to, že súd prvej inštancie nemal preukázané skutkové dôvody pre záver o bezúročnosti úveru. Zdôraznil, že podľa zákona č. 129/2010 Z. Z. sa úver môže považovať za bezúročný a bezpoplatkov, keď RPMN v zmluve nie je uvedená, alebo je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Zároveň uviedol, že z napadnutého rozsudku nie je zrejмый dôvod porovnávania predpokladanej a RPMN vypočítanej podľa zákona č. 129/2010 Z. z.

22. Odvolací súd zaoberajúc sa nastolenou odvolacou námietkou uvádza, že pre revolvingový úver je typické, že konkrétny výpočet RPMN a ani údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa nie je možné pre povahu revolvingu v čase kontraktácie zmluvného vzťahu vypočítať vopred, pretože v danom čase nie sú presne známe podstatné náležitosti pre toto zadefinovanie, keď celý úver sa priebežne čerpá a dopĺňa, a teda nie je možné v zmluve zakladajúcej takýto vzťah uviesť konkrétny percentuálny údaj RPMN, pre ktorého vyčíslenie je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátkach úveru a úrokoch s poplatkami. Preto vo všeobecnosti neuvedenie konkrétnej a presnej RPMN v zmluve o revolvingovom úvere vzhľadom na jeho charakter nemôže mať za následok, že úver bude bezúročný a bez poplatkov. Zákonná náležitosť uviesť výšku RPMN je splnená uvedením tzv. indikatívneho výpočtu RPMN (t. j. akási „vzorová“ RPMN vyjadrená prostredníctvom výpočtu za reprezentatívne zvolených premenných), tak ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade, keď žalobca uviedol v bode 5. zmluvy o úvere predpokladanú RPMN v hodnote 26,17 % a v údajoch o schválenom úvere uviedol vypočítanú RPMN v hodnote 25,64 %. Z uvedeného dôvodu odvolací súd uvádza, že v danom prípade bolo úplne v poriadku ak v návrhu na uzatvorenie revolvingového úveru bola uvedená RPMN ako indikatívny výpočet v hodnote 26,17 %, keď v samotnom schválení revolvingového úveru bola uvedená už reálne v danom čase pre daný úver vypočítaná RPMN v hodnote 25,64 %. Zároveň odvolací súd uvádza, že RPMN uvedená v schválení úveru bola nižšia ako indikatívny/predpokladaný výpočet RPMN v žiadosti o poskytnutie úveru, čo znamená, že uvedené nemôže byť v neprospech spotrebiteľa. Taktiež odvolací súd poukazuje na postup súdu prvej inštancie, ktorý si overoval správnosť RPMN, pomocou výpočtu prostredníctvom indikatívnej kalkulačky. Súd prvej inštancie vyššie uvedeným postupom dospel k záveru o tom, že RPMN vypočítaná v úverovej zmluve pre tento konkrétny úver (bod 6. úverovej zmluvy) v hodnote 25,64 % nie je správna, keď mal za to, že táto má mať hodnotu 16,73 %. Odvolací súd uvádza, že napriek tomu, že súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že RPMN v danej úverovej zmluve bola uvedená v nesprávnej výške, napriek tomu toto nie je v neprospech spotrebiteľa (ako dôvodne uvádzal v podanom odvolaní žalobca). Je tomu tak práve z dôvodu, že ak by mala byť správne RPMN uvedená v zmluve v nižšej hodnote ako reálne bola, tak toto nemôže byť v neprospech spotrebiteľa. V danom prípade možno v jednoduchosti povedať, že žalovaná ako spotrebiteľka si myslela, že pre získanie úveru bude musieť vynaložiť viac nákladov ako tomu tak je v skutočnosti.

23. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody sa nemohol stotožniť s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie, ktoré rozhodnutie napriek uvedenému považuje vo výrokovej časti za vecne správne. Odvolací súd po vykonaní odvolacieho prieskumu v medziach podaného odvolania dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, avšak dôvody uvedené v odôvodnení, ktoré viedli súd prvej inštancie k vydaniu vo výroku vecne správneho rozhodnutia, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci vôbec neobstoja. Napriek skutočnosti, že odvolací súd sa nestotožnil s argumentmi, ktorými súd prvej inštancie odôvodnil napadnuté rozhodnutie, ktoré zároveň odvolací súd vyhodnotil ako neudržateľné najmä pre ich rozpor s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, odvolanie žalobcu vyhodnotil ako nespôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to napriek skutočnosti, že jeho odvolaciu argumentáciu považoval za relevantnú. Odvolací súd však v tejto súvislosti poukazuje na to, že rozhodná úprava procesného práva poskytuje odvolacím súdom možnosť potvrdenia nimi preskúmaných rozhodnutí súdov prvej inštancie podľa § 387 ods.

1 CSP nielen v prípade možnosti stotožnenia sa so spôsobom rozhodnutia v prvej inštancii (rozumej s výrokom rozhodnutia, poskytujúcim odpoveď na otázku majúcu sa vyriešiť) aj s jeho odôvodnením, ale tiež v tých prípadoch, v ktorých odvolací súd považoval za vecne správny (akceptovateľný) iba výrok rozhodnutia prvoinštančného súdu. O druhý z práve spomenutých prípadov šlo (a naďalej pôjde) spravidla vtedy, keď odvolací súd mal (bude mať) za to, že dôvody vedúce súd prvej inštancie k vydaniu inak správneho rozhodnutia (opäť rozumej vo výroku) neobstoja vôbec, alebo tieto najmä v svetle odvolacích námietok nemusia byť postačujúcimi (obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 69/2016 z 22.02.2017).

24. Odvolací súd postupujúc ďalej uvádza, že vzhľadom na iný právny dôvod, ktorý odôvodňuje právny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o celkovej výške úveru, keď v danom prípade bola v zmluve o revolvingovom úvere (ako aj v žiadosti o tento úver) uvedená ako čiastka, ktorá je týmto úverom poskytnutá suma 1.500 eur. V zmysle definície zákona o spotrebiteľských úveroch ide o maximálnu výšku alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy. Zákon zároveň definuje osobitne aj pojem celkových nákladov spotrebiteľa ako všetkých nákladov spojených s úverom vrátane poplatkov akéhokoľvek druhu. Pokiaľ ide o poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol dojednaný v úverovej zmluve v sume 150 eur a ktorý bol splatný v deň uzatvorenia úverovej zmluvy resp. revolvingu, je bez pochyb nákladom spotrebiteľa súvisiacim s úverom. Odvolací súd na tomto mieste poukazuje na skutočnosť, že je pojmovo vylúčené, aby poplatok za poskytnutie úveru bol zároveň považovaný za finančné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy, ako tomu tak bolo v prejednávanom prípade.

25. Možno poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 03.06.2022, v ktorom bolo poukázané na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a.s. z 26. apríla 2016, ktorom sa súdny dvor okrem iného vyjadril k požiadavkám na náležitosti spotrebiteľských zmlúv a na otázku vnútroštátneho súdu, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice, keď odpovedal, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V rozhodnutí Súdny dvor uviedol, že dôsledkom takéhoto postupu, t.j. zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do výšky čerpania úveru, je podhodnotenie RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87). Zároveň informácia o celkových nákladoch úveru umožňuje spotrebiteľovi porovnať ponuky úverov a posúdiť rozsah jeho záväzku (bod 90).

26. Aby bolo možné konštatovať splnenie povinnosti veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť údaje uvedené v spotrebiteľskej zmluve uvedené nielen formálne, ale zároveň musia byť aj úplné, určité, zrozumiteľné a správne. Týmto spôsobom zákonodarcia chráni spotrebiteľa a napĺňa účel sledovaný právnou pravou spotrebiteľských zmlúv, ktorým je úplné informovanie spotrebiteľa o podmienkach v tomto prípade úverovej zmluvy v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany. Správnosť údajov totiž nepochybne ovplyvňuje rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do určitého záväzku. Zároveň spotrebiteľ musí mať možnosť zoznámiť sa so skutočným obsahom právneho úkonu, aby vedel, čo konkrétne je predmetom dojednania a aké sú jeho práva a záväzky z toho plynúce. Ak by sa pripustil výklad, že akýkoľvek údaj (teda aj chybný) uvedený v zmluve spĺňa podmienky § 9 ods. 2 cit. zákona, stratilo by toto ustanovenie zmysel. Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je údaj o výške úveru, ktorého definíciu podáva ustanovenie § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku, o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzok z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň nesprávne uvedený údaj môže a v prejednávanom prípade aj mal za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku

bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákon o spotrebiteľských úveroch). V tomto smere teda neexistuje žiadna výnimka a veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, avšak zároveň ju prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej okolnosti, že klient súhlasí s okamžitým započítaním poplatku za poskytnutie úveru podľa obchodných podmienok. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o celkovej výške úveru. V zmysle definície zákona o spotrebiteľských úveroch ide o maximálnu výšku alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy. Zákon zároveň definuje osobitne aj pojem celkových nákladov spotrebiteľa ako všetkých nákladov spojených s úverom vrátane poplatkov akéhokoľvek druhu. Pokiaľ je teda predmetom posúdenia poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je bez pochyb nákladom spotrebiteľa súvisiacim s úverom, potom je pojmovo vylúčené, aby bol zároveň považovaný za finančné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy.

27. Žalobca tak síce formálne poskytol žalovanej finančné prostriedky v sume 1.500 eur, avšak v dôsledku následného odpočítania poplatku za poskytnutie úveru v sume 150 eur s týmito finančnými prostriedkami žalobkyňa reálne nemohla disponovať a v skutočnosti jej bola ako úver poskytnutá suma nižšia, než bola deklarovaná v zmluve o úvere. Z vyššie uvedeného dôvodu odvolací súd rešpektujúc právny názor vyššej súdnej autority (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 03.06.2022) prijal záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, pretože úverová zmluva neobsahuje správne údaje v zmysle § 9 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa.

28. Odvolací súd navyše poukazuje na skutočnosť, že navýšenie celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru ovplyvňuje (sekundárne) i ďalšie predpoklady zmluvy o spotrebiteľskom úvere resp. v dôsledku uvedeného nemôže byť správne vypočítaná ani výška RPMN, pretože výsledkom neoprávneného zahrnutia poplatku za poskytnutie úveru, ktorý predstavuje celkový náklad úveru pre spotrebiteľa, do celkovej výšky úveru, bude i podhodnotenie RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. Navýšenie celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru má zároveň aj ten následok, že sa bude úročiť nielen poskytnutý úver, ale aj poplatok za jeho poskytnutie, tým pádom dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného predmetu zmluvy.

29. Sumarizujúc uvedené z dôvodu nesprávne uvedenej celkovej výšky úveru, pre započítanie sumy poplatku do tejto celkovej výšky, odvolací súd prijal záver, že úverová zmluva neobsahuje správne údaje v zmysle § 9 ods. 2 zákona 129/2010 Z. z. z dôvodu čoho dospel k záveru o, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. V nadväznosti na uvedené je teda zrejmé, že odvolací súd dospel k rovnakému právnenému záveru ako súd prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, avšak z iného právneho dôvodu ako súd prvej inštancie.

30. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keď dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a teda nie je spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého odvolania súdu prvej inštancie.

31. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné taktiež upriamiť pozornosť na skutočnosť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods.2 CSP). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej nepriznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na ich náhradu, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

33. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

34. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).